

י"ד א מ"י פ"א מה'ל'
שנעות ה'ל' ד סג
לארין רמא מו"ש י"ד ס'
רלו סקיף ד:
מזו ב ס"ח פ"ח מה'ל'
סגהדרין ה'ל' א סג
לארין רמא נוצרנ אלפס
סוף פירק ד' דמילתין דף
[ג:]
מזו ג ד מ"י סס ה'ל' ב
נ"פ"א מה'ל' תמורה
הלכה א[ח]:
י"ז ה מ"י פ"ד מה'ל'
שנעות הלכה כא:

רבינו חננאל

אביעת אימא שווא שווא
 קרן הוא כשם ששביא
 ארז על שך שנאמר א'
 נפש חי תשבע לבטא
 כפשתים וגו' והביא את
 אשמו לך כך מביא על
 שווא ר' עקיבא אומר
 דרמייך קרן לשעבר
 לבלבא: ומוחבין עליה
 וכי שך להאב הוא
 והותי' בשבות' שווא
 לשונות בשבות' שווא
 שבע להחליף מכלל
 תחרייוו לשעבר. ופרק
 אימא ר' עקיבא ומוחלי'
 להאב. ור' אבהו שממיה
 דר' יוחנן אסא אכליו ולא
 אכלת שווא. ואזהרתא
 מלא תשבע. בשמי
 לשכר: אוכל ולא אוכל
 לעבר: בכל יחול. רבי
 ואזוי היא שבות' שווא
 נשבע לשונות לא הידע
 ודא. והא דאמר ר'
 אבהו לאו כפרוש
 שמעא עלי מיניה דר'
 יוחנן אלא מכללא שמע
 עלי הכי השמע לר' יוחנן
 דאמר לך על שבתות
 אף ישע בן מעשה קרן
 עליו. שאין בו מעשה אן
 לוקן עליו חזן מן
 הנשבע והומימי והמקלן
 את אבהו כשם שאשכ'ס
 שאין בהן מעשה קרן
 ומופרש בתחלת
 מסכת מנחה כי המימר
 דברוי נשע מעשה. והא
 דאמר הקדוש וטעם לכל:
 מקלל את חבירו בשם
 שנאמר אם לא תשמוע
 לעשות דבר ליהראת
 השם הנכבד והנודא
 והפלא ה' והפלא ז'
 מכות כלומר לא נתיירא
 אלא קריל חבירו והנודי
 השם הנכבד והנודא
 יליק: שבת' עשה מן
 זלקי. אמר ר' יוחנן מלא
 דלקי דברים פשוטין וז'
 ורייק ר' יוחנן מרמזי
 ור' זמני לשון בתיא קרן
 ולא תשא אחד לשבת'ך
 שווא ואח' לשבת'ך שווא
 דלקי וקשאי עלי לך
 אבהו אח' שבות' שווא
 דמכר לך ביה מעשה ולי
 חמיסא אר' אבי יומי א'
 נימא דשבעי שלא אכל
 ואכל ר'י נשע מעשה
 אלא בשנשבע שווא
 ולא אכל אח' בין ר' יוחנן
 ובין ר'י לקיש אל קלי:
 אלא אמר ר' אבהו לא
 משכחת לא אלא בשנשע
 שאלתי ור' אלא אכל
 בשנשע שלא אכלתי ואכל
 דלקי. והוא מביא ללא
 שמעא עלי לך אבהו:
 ואקשינן עליה מכר האי
 לך ביה מעשה והאי שווא
 ליה מעשה ומאי שווא

קמ"ל בדשני י"ה. וא"ת לא יקנה אצל ב"ד של מטה מלקין אותו וי"ל להשתא הדר ביה ממאי דלמך דדיבור אחד נאמרו ומיהו צירושא נמי ובסיפיה ממוכא כהדיא דדיבור אחד נאמרו דקאמר הכס שזא ושקר דדיבור אחד נאמרו וכן מחלליה מות יומת וזימא הכתב ב' ולישנא דכסמון דאכלתי ולא אכלתי שקר ויליף מלשוא לשוא ב' פעמים אינטרין שפיר הא דכלא אחד נאמר משום דליכא למיפוך אדרשא דלשוא כדפריך לקמן ומאי שנא פירוש אפי' אוכל ולא אוכל נמי ומאי פירוש ריביתא תורה ב' והיינו דכלא אחד נאמרו כדפרישית בפ"ק (דף ג' ד"ה פירוש) ואינטרין נמי דרשא לשוא לשוא משום דלא נאמרו דדיבור אחד לענין שזועה אלל לענין עדות דכזרות הראשונות כתיב לא תענה ברעך עד שקרת וכדכזרות האחרונות עד שזא אצל השתא דכתיב לשוא לשוא ילפינן שפיר ממאי דדיבור אחד נאמרו לענין עדות דלא מרבינן אלל אכלתי ב' אכלתי: **חורין** מנשבע וסימור ב' מינה והא"ר יוחנן אית ליה כשסבור את הפועלים (ב"מ 5: וס) גבי חסמה בקול והנהיגה בקול עקימת פיו הו מעשה וי"ל דשמיני הכס דדיבור עושה מעשה שהזהמה נמנעת מלאכול והו כמו מימר דל"ל רבי יוחנן לנפא לא מימני מימר קעביד דדיבור קעביד מעשה ברש תמורה (דף ג'): וא"ת והא בפ' ד' מיסות (פסחין ס: וס) גבי הא דשמיני לר' יוחנן דעקימת שפמי דלמגד לא הו מעשה משום דיטניו בקול ופריך עליה מחסמה בקול והנהיגה בקול דלמך ר' יוחנן דעקימת שפמי הו מעשה ומאי קושיא הכס משום דדיבור קעביד מעשה וי"ל דהכס משום עדים וזמנין פריך דלא חשיב להו מעשה אפי' דמחשיב הנידון על דס ושס מפורש יומר: **חורין** מנשבע וסימור ב' וא"ת וליחשוב נמי עדים וזמנים ומוציא ש"ר ואפי' דעדים וזמנים קרינכו רחמנא מעשה ברש ב"ק (דף ה') ומוציא שס רש נמי קאמר רבי יהודה גופיה ככתובין בפסך נערה (דף מו): דלינו חייב עד שישכור עדים מ"מ חשיב אין כהן מעשה דהא בפ"ק דמכות (דף ד' וס) יליף מיניה ר' יהודה דעלמא דלוא שאין זו מעשה לוקין עליו וי"ל כיון דכתיב כהן מלקות כהדיא לא חש למתנייהו א"ר אין למדין מן הכללות אפי' במקום שנאמר כהן חורין ויהא לא תקשי דהכא קאמר רבי יהודה דלוא שאין זו מעשה אין לוקין עליו והכס קאמר דלוקין דהכא משמיה דרבי יוסף קאמר לה: **אמר** קרא ב' יוסף יקח ב' וא"ת אמאי לא נפקא לן ברש אלו הן הלוקין (מכות ג'): דלוא שאין זו מעשה אין לוקין עליו מדאינטרין קרא כשזעע ובמקלל חזינו דכס דלמך ברש תמורה (דף ג') וס לומר דלמלא את הוס דרשנין להכי הני קראי:

קמ"ל כרשני ליה. לקמן: ואיכתיא אימא. הא דקמני שזא וסך
לאחא חן לומר לך כשם שמיא קרבן על שבעת שקר כך מיא
על שזא דלכלתי ולא אכלתי ור"ע היא דמחייב במתניתין ויט
לשעבר כלהבא: נשבע להחליף. לשנות את האמת שבעת
היינו לשעבר כגון אכלתי ולא אכלתי
לא אכלתי ואכל: אימא נשבע וסך
נשבע לעשות ואחר כך החליף את
דברו ולא עשה או שלא לעשות ועשה:
ואוהרתיא מלא שבעת שמי לשקר.
הכי משמע שבעת שבעת לא חתא
שקר דהיינו לשעבר: לא יחל להבא
הוא דלוי לשעבר כבר החל משנשבע
לעשות את הידוע. על האיש שהוא
האדם והאשה: והא דרבי אבהו. הא דלר
ירמיה לעיל א"ר אבהו דלמך משמיה
דדר' יוחנן אכלתי ולא אכלתי שקר לאו
בפירוש אמר ר' אבהו דהאי ירמיה
בפירוש מכללא אימנך שבעת ר' ירמיה
לא חתא אבהו נשבעת דלר' אבהו
ר' יוחנן שבעת שקר ואוקמה רבי
אבהו בלכלתי ולא אכלתי מההוא
כללנא דלר' אבהו: הא דא"ר
יוחנן אכלתי ולא אכלתי שקר: ומאי
כללנא דלמך רב ר' ר' וי. ומקנא
סיפא דשמעתא וא"ר אבהו חתא
באכלתי ולא אכלתי: חזן משבע
ומימר וקנא את חבירו בשם. המיוחד.
הוא מילתא עיקרה בפ"ק דתמורה
והתם מפורש טעמא דמימר ומקנא
והכא נשבע לחבירו מפרש משום
גורא דמכללא אימנך דר' אבהו:
אי כתיב כי לא יקח דקאמרינן:
הווי בה גרסינן: ה"ד. דלענין
למליף מלשון לשא: ספרא ספא.
ספא חס יעזוב על התראה חס לאו
שיכול לומר עדיין ש שהם ביום ואין
ההתראה יכול לכין שיעבור היום בתוך
כדי דבור של התראה: וא"ר אבהו
ספא. הן שבעת שקר דלר' יוחנן
דליתרביא מלשון לשא באכלתי ולא
אכלתי: ומאי שנה. הן מוכול ולא
אכל הא בכולהו לאו שאין בו מעשה
ויניחו: בפירוש ריבבא סורה כו'.
מדאפיקה בשון שזא: מה שזא לשעבר.
נשבע לשנות את הידוע לאדם חס
שקר דלשעבר אימנך למלקות חס
לשקר דלהבא ומההוא כללנא א"ר
ירמיה משום ר' אבהו אכלתי ולא
אכלתי שקר: שבעת שלא אוכלנא.
לקמן מפרש בפירקין למה לי למינקט
חלת שבעת: אינו חייב אלא אחס.
דלון שבעת חלה על שבעת דלון
דנשבע שבעת רחמנה הוה לה
שבעת שניה לקיים את המצוה ויט
במתניתין דפטור: לא למטעין מקרבן.
והוה היא אשגגה קאי: וו היא דעל
אשגגה קרבן. אבל שבעת לשעבר
ליתא בקרבן ור' יסמאל היא דלמך
במתני' [כה]. אינו חייב אלא על העמיד:
אימא

אכלתי ולא אכלתי דלא לקי לא למעושי אכלתי
היא דעל שגגתה קרבן עולה ויורד אבל אכלתי
ישמעאל היא דאמר אינו חייב אלא על העתיד

[illegible]

(א) [נרבות ט. וזש"ג]
(ב) מכות טז. חמורה ג.
(ג) [מוסר' דמכות ט"ד].
(ד) [ועי' חמורה; ג.] [נעלי]
(ה) [ג. נעלי ג. מכות טו:
חמורה ג. [פסחים סג].
(ו) [נבימ"א אלא אי"ר
אבהו]. (ז) [נעלי ג.
נעלי ג. לקמן ט:
לקמן כה]. חמורה ג.
(ח) [דף כו:] [נעלי ג.
נבמות טו. אמר ה"ם
קטור דר' יהודה אר"י
ומשני לא קטור אלא דידה
הא דרבי' וזש"ג]

תורה אור השלם

1. ולא תשובעו בשמי
לשקר וחללת את שם
אלהיך אני ייִקרא ייִי
2. איש כי ידר נדר
לִי או תשובע שבעה
לאסר אסר על נפשו לא
יחל דברו ככל היצא
מפיו ועשה: ויקרא ל ג
3. לא תשא את שם
יְיָ אלהיך לשוא כי לא
ינקם ייִי את אשר ישא
שמו לשוא: וישמע כ ו

מוסף רע"י

[illegible]

יכול לומר שמה הייתי ולא נזכר
שנבעת שקר נשבעת שלא אכלתי
מאי אירא דקא ממעט אוכלתי
דומה לשוא. כדמפקא לעיני
אלא לשקר דלשעבר, כגון אפי
בלשון שוא למימרא דנלשעברת
(שם) או: דכי נשבע על עמיתו
דהא נשבע תלם וזמני שלא יי
קיים פטור משנבעת קרבן
מזיד על הדוון כסגנה אהס
שנבעת שחר הכי דמי (נ)

מוסף רש"י

ה יח.). ויש בה כ

מקרבן וסיפא ממלקות א"י ס
למעוטי אוכל ולא אכל ממלקות ור

והרי

פא
שא
אימא סיפא ו' דיא ע

והוינן בה ⁽⁷⁾ אמאי ה
הוא רב ושמואל

מזוה כדלקמן [97 כ.]: **ככולל** ד

1. *Journal of the American Medical Association*, 1997; 277: 1039-1043.

דעות שוא שחייבין גל קרבן אף ע"ג דדריש ריבוי ומיעוטי ומיהו בשנזעת שוא מודה דלית בה (ה) נמינת תריהו מדפס בטעות וכן לקמן כב: וכג: וכן ביזמא עג: לימא וראמי

בכל שאר איסורין נמי כר"ס סבירה

התורה כולה בר"ש
ככל שאתם ואתמכם כל שאתם ואתמכם
אם שמועתי: וידעו כול דליתלנו

יב מושבע מהר סיני
ור' יוחנן דאמרי

עקיבא (א) כר' שמעון
סבירא ליה דתני ר'
שמעון כל שהוא למכות

כר' שמעון סבירא לי.
אלא לדידכו אודו לי

(ח) נראה דחוקר בחן וי"ל חיצוניא (הו ר"ע בר"ש סבירא ליה וכו'.

שבועות שתיים פרק שלישי שבועות

כב.

עין משפט
נר מצוה

כא א ב מיי פ"ד מהל'
שנועוט הלכה א
סמג לאחין רמח טושי"ע
י"ד ס' לרח סעף א:
כב א מיי פ"א מהל'
נדרים הלכה א סמג
לאחין רמח טושי"ע י"ד ס'
רעו סעף טו [ט]:
כג ד מיי ש"ס הלכה ו
סמג ש"ס:
כד ד מיי פ"א מהל'
שנועוט הלכה ח:
כה א מיי פ"א מהל'
נדרים הלכה א סמג ש"
ועיין בהשגות ודכ"מ:
כו א מיי פ"ד מהל'
שנועוט הל' א סמג
לאחין רמח:
כז א מיי פ"א מהל'
מטילה הלכה ט:

מוסף רע"י

[illegible]

רבינו חננאל (המשך)

נמי כגון דאמר שבעה
שלא אורל משתיין
אמאי אין מצטרפין
ופריק רב פינחס שאני
שבעות הראיל ותולדות
הן לתשאות. פ"ה סתמא
בכיות ובמפרש ככל
שהוא מה שאין כן
בקנומות לפיכך אין
מצטרפין: ואקשני אר
הכי ר' מאיר הינח
שבעות משום תולדות
הן לתשאות לפיכך אין
מצטרפות אלא בקנומות
אמאי פוטרי ר"מ. ואמרין
איפק ואימא שבעות
בקנומות כלומר מצטרפין
אלו ואלו ולית ליה לרב
תניא אר שני קנומות
עילה בקנומות והתניא

וזהיר מנגד. ה"נ הוא מני למספר משכונות העדות והא דפרין ממגדף משום דאפי' טעאת קצועה מייתי: **וזהיר** הקדש. תימה מאי פריך דנימא דמנתי' הכי קאמר היכן מליני מדבר ומציא קרבן על דצורו בלא שום מעשה שזה

כגון שבעה שאוכל ולא אכל אכל
הקדש מביא קרבן על מה שאכל
שבעה מעשה: **אבל** בקונמות
דברי **הבבב** שהוא. תימה לדמיר
קונם מתקדם (ו) ואיהו גופיה לא
אסיר אלא משום דהוה כהקדש והקדש
נעני שזו פירוט: **מתוך** שהלוקות
לחפצאות אין מצטרפין. פ' בקיטרס
אכל קונמות אלא נהנה וחזר ונהנה
הבעלם אחד חדא הוא דמיחייב
דכולה חדא המעילה היא כדתנן ז"ר
אחת המעילה לזמן מרובה ואין נראה
הטעם לרביה משם דהתם לחומרא
לכאן ליה שאם נהנה מחצי פירוט
וחזר ונהנה לזמן מרובה חצי פירוט
מזטרף כאלו נהנה כל הפירוט
בבת אחת ולא היה צריך לפרש אלא
לדעין טעמא חלוקה משום דכתיב
(ויקרא ה) לאחת מחלה אכל גבי
מעילה לא כתיב הכי: **רבינא** אמר
כי קאמר רב **פא** למלקות כו'.
לרבינא נמי טעמא דרבנן כדכר
פנחס דמסמיק בסמוך וכן רבינא
לחדש דאין צריך לומר איפוך דכיון
לד"מ לאו טעמא דפסח קאמר אלא
לדבריהם דרבנן דנפשיהו דרבנא
בסמוך וטפי ניחא ליה לאפוכי דכי
מאיר לרבנן כהיה כמרייתא דמימי
מלהגיה ולהפך ד"מ משום דצין
שבעות קונמות וצין קונמות
לשבעות לא טעי מאן:

ומכמים
משתייהן אמאי אין מצטרפין
להטאות אין מצטרפות אי
א שבעות הואיל וחלוקות
איר אומר שבעות בקונמות
פפא לענין מלקות כי תניא
ברי רבנן ה"ש מעילה בקונמות
מעל לפיכך יש לה פדיון ככר
פיכך אין לה פדיון דברי ר"מ
וחכמים

ומזן מרובה ואם בשני העלמות אפי'
מחדא מינייהו שהרי עובר וסחר
ותה אל תשמה והוא שותה חייב על
דך לא מיתרלא דאי הוה מתרץ ר'
מין מנטרפין הרי על שתייה לא הוסיף
ומר רב פפא. בקוממות כל שהוא
אל לשוה פרוטה: ויש נא פדיון.
הה לו שלא נאמר פדיון באיסורין:
ואכל

ב פפא קונמות בכל שהוא למלקות. וכי
יב קרבן מעילה: ואקשינן וסברי רבנן יש

הַיִּסְפּוּט כו'. מִדַּקְטִי מִתְנִי' [וַיֵּן]: הֵיכָן מֵאִינוּ כו' אֲלֵמָה צִפּוֹר נִמִּי בְּצִוִּיָּהּ
כִּי קֹאֲמֵרִין. הֵיכָן מֵאִינוּ כו' בְּמִדֵּי דְבַר אֲכִילָה קֹאֲמֵרִין:
קוֹנָמוֹס. הַאֲמֹר קוֹנֵס כְּכֹר וְ עַל אֹסֵר עֲלָמוֹ כָּל שְׁהוּא
כַּמְפָּרֵשׁ דְּמִי. לְפִי שְׁאִינוּ מוֹצִיר זֶה שֶׁסְּ אֲכִילָה כָּל
 דְּלֵקְכָּהּ דְּלֵקְכָּהּ:

תיפשוט דבעי רבא
 (ב) ואכל עפר בכמה ת
 כי קאמרינ במידי
 והרי קונמות קונמות
 להן היכן מצינו במד
 מדבר ומביא קרבן: ו
 ואוסר קאמרינ והאי כ
 נזיר מביא קרבנו על
 מביא קרבן לאשתת
 דקא מייתי והרי ו
 קאמרינ והאי אוסר
 הוא הרי קונמות קסבר
 אמר רבא מחלוקת
 דברי הכל בכל שהוא
 נמי כבריה דמי ואמר
 אוכל יאכל בשלא א
 שהוא פשיטא מהו
 כדאמרי אינשי קמ"ל
 בשבועות יאכל בקונ
 שהוא מאי טעמא קונ
 מדבר שמא דאכילה
 ישני קונמות מצטרפ
 מצטרפות ר' מאיר א
 ואי סלקא דעתך חיי
 צרף יאמר אכילה
 מזו עלי קונם אי הכי
 סוף זיל להכא ליכא
 ליכא שיעורא דאמר א

דכוותה גבי שבועות ו'אכל
אמר רב פנחס 'ש'אני
הכי ר' מאיר אומר
לחטאות אלא קונמות
ולית ליה לדרב פנחס
ההיא לענין קרבן דבעי
(ו) והתניא כ"כר זו הקדש
זו עלי הקדש (הרי) ד

מזכר **מגדף**. וסרי קאמר: אסאח השס דפליג רבי עקיבא אדערנא בכריתות (דף ו.) ואמר מגדף מביא שומדנר ואוסר שומדנר קרבן: וסרי נזיר. שומדנר ואוסר נזירות ומביא קרבן ציום מנחלות: **ועל דבורו**. שהלכין דבורו: וסרי **הקדש**. שומדנר ואוסר דבורו את שהוא מקדש ואס החליף דבורו וניהנה ממנו מביא קרבן מעילה: וסרי **קונאום**. שלא אסרה אלף עליו ואסר אכל ממנו קס"ד דמביא קרבן מעילה שהקונס לשון הקדש הוא: **אין מעילה בקונאום**. דלא קרינן ביה במקדשי ה' (ויקרא ה) שהרי חולין הוא אכל כל אדם: מהו **דימאי אטעוס דימאי**. לשון אכילה הוא כדאמרי אינשי אטעוס דימאי: **קונאום כיון דלא דמיא דחזירי שום אכילה דמפרשי דימאי גרסינן**: שני קונאום. שני ככרות שאסרן עליו בקונס: **מטרפרין**. מעט מזה וממעט מזה לכית: **שני שבעות**. שתי ככרות שנשבע עליהן: **אין מטרפרוס**. ולקנן מפרש טעמא. השתא סלקא דעמיה לפי שזעורא שס אכילה על זו ושס אכילה על זו: **אין מטרפרוס**. הרי על שפיהן הוציר שס אכילה אחת: **מסוך שפיהן לחטאות**. מתוך ששפיהן לככרות הללו חצובות שמים לענין טעמא שבעות זו אס אמר שבעות שלא אוכל מזו ומזו ואכל כית מזו וכית מזו כהעלם אחד חייב שמים דמתנן [לקנמן] שבעות שלא אוכל פת שזעורין פת כוסמין ואכל חייב על כל אחת ואחת ומייטתין דתורת הכהנים (מורה) כי יאסר לאחזת מאלהי) לחייבו על כל אחת ואחת וגו' וכי אמר נמי מזו ומזו שתי שבעות חשיבי הלכך כי אכל מזו חזאי שיעור ומזו חזאי שיעור אין מטרפרוס אבל קונאום אין חלוקות ואסאח שפיהן למאן דאמר יס מעילה בקונאום (גדרס לה) דאס כנהה וחזר וניהנה כהעלם אחד חזא הוא דמייטתין מחמדה מיייהו נמי וכן לענין מלקות שיעובר דמתנן (מכות דף כה) נזיר שהיה בגל אחת ואחת: **שבעות קונאום**. דאמר דאמר בקונאום אין מטרפרין לילי דאכלא אכילה אחת אבל השתא דאמר דמלקות קאמר וכי תניא הדיא דמטרפרוס פדיונה ודיא יולאח לחולין

(א) [לקמן עמוד כ ע"ש],
(ב) [נדרים לה.], (ג) [לעיל
כא.], (ד) אטעווס נמי. כ"ל
רש"ל, (ה) נדרים לה. ע"ש,
(ו) הריעב"ץ מ"ו, (ז) [ע"ב],
(ח) [ויקרא פרק טו],
(ט) [ויקרא ה.],

הגהות הב"ח

(א) גם' שלא אוכל עפר
ואכל נכמה תפשוט עד
כנ"ל: (ב) תום' ד"ה אכל
וכו' דאיהו גופיה:

רבינו חננאל

תפשוטו כעיא דרבא אוכל
עבי. כשבעב שאל אכול
עפי. דחי כי קא גמרי
דליבא אכילה בפתוח
מוקד כמדי דבר אכילה
זאת עפר לאו דבר אכילה
הוא: אמר לן ר' קעבא
איכא צענו מברב מביא
קרנן שוה מדבר ומביא
קרנן. ואקשניו דהי גמגף
דברר. ר' קעבא תני
תחלתא כיריות מחמת
הגמגף. ר' קעבא מחמיב
קרנן שגמרי ב כר כר.
דחי שאני גמגף ומדבר
תוטא הוא. כי קאמר
מדבר ואוסר עצמו:
ואקשניו דהי נזיר קא
דאמר דהיי נזיר נאסר
לוי וכוונאמה תבולתא
וכמין קרנן. דחי. שאני
נזיר לא מייח קרנן אל
לאשתורוי לוי אסוריה.
אדבריה קאמרני: דחי
והי קדש אדבריה
נאסר והנהיה ממנו חיוב
דחי. שאני קדש
לכולי. עמלא אסוריה
שוה מה שאין כן
בשבעות: והי קנתות
זי האמר קנת כר
עלי. ודחי. קסברי
עלי מיעילא בקנתות
כלומר המעיל קנתות
לא מייח קרנן: אמר
רבא מחלות ר' קעבא
זכאכסם בסתם. אמר
במפרש שבעות דברי
הכל על שווא. והי
מילי בושבע ביניה
אל נשבע שלא אטעם
דבר הכל שאל
חיוב. אמר רב פה
מחלות בשבעות אל
בקנתות כיון דלא מדבר
שפא דאכילה דברי הכל
שאל בשבעות זמי:
ואחאבנינ עזריה. והנחי שני
קנתות ממזרשי. שני
שבעות אי ממזרשי.
ר' מאיר אומר קנתות
בשבעות. שני האמר
קנת שפא דהי עלי שני
עלי כותי משרשי.
מצעור והואכל חיוב.
אל נשבע עליהן אי.
ממזרשי. ואקשניו אי
ומפא וזי קנת. דחי.